

РЕШЕНИЕ

№ 26413

гр. София, 09.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9696** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“, против съдебно решение № 3666/12.08.2024 г. по н.а.х.д. № 7913/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 110 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-010069/06.06.2023 г., издадено от началник сектор в СДВР, ОПП, В ЧАСТТА, в която на С. И. П., на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че въззивният съд е възприел превратно фактическата обстановка, като е кредитирал единствено показанията на жалбоподателя и свидетеля-очевидец, без да вземе предвид показанията на полицейските служители и събраните по делото писмени доказателства и без да вземе предвид, че показанията на свидетеля не опровергават презумптивната доказателствена сила на редовно съставения АУАН. Сочи се, че констатацията за това дали жалбоподателят е преминал, или не, на червен светофар, е правомощие на контролните органи, в случая на полицейските служители, които на място са

установили този факт с визуалното си възприятие. Аргументира се безспорна установеност от обективна и субективна страна на извършеното нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП. Моли се за отмяна на решението и потвърждаване на НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът – С. И. П., в писмен отговор и в с.з. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Сочи, че СРС в пълнота е обсъдил и оценил събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, правилно и обективно е възприел фактическата обстановка, изяснявайки всички факти и обстоятелства от значение за делото, в резултат на което правилно е формирал убеждение, че твърдяното нарушение не е доказано. Поддържа, че показанията на актосъставителя са кредитирани с доверие, като именно въз основа на тях е установено, че актосъставителят не е имал видимост и лични възприятия към светлината на светофара, позволяващ преминаването на жалбоподателя. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Не претендира разноски за настоящото касационно производство. Претендира разноски за предходните инстанции.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на инстанционен контрол.

Оспореното решение е постановено по реда на чл. 226 и сл. АПК вр. чл. 63в ЗАНН, след като с решение № 6938/2024 г. по к.н.а.х.д. № 1511/2024 г. на АССГ е отменено решение № 178/11.01.2024 г. по н.а.х.д. № 9858/2023 г. на СРС, с което процесното НП в обжалваната част е потвърдено. АССГ е върнал делото за разглеждане от нов състав на СРС със задължителни указания за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, чрез събиране на всички относими гласни доказателства, необходими за изясняване на спора от фактическа и правна страна.

В изпълнение на указанията, дадени от АССГ, при новото разглеждане на делото СРС е изложил фактическа обстановка, приета за установена въз основа на събраните по делото гласни доказателства: показанията на свидетеля – актосъставител К. Т., на свидетеля И. И. (свидетел на ситуацията по маневрата, извършена от полицейската кола и по спирането на буса на П.), както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал извод, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват основание за отмяна на санкционния акт в обжалваната част на формално основание. По приложението на материалния закон СРС е приел, че вмененото на жалбоподателя нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДвП не се доказва по несъмнен и категоричен начин от събраните по делото доказателства. В останалата част, с която на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП на П. е наложена глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, съдът е приел, че процесното НП не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС

фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съгласно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Правилен е изводът на СРС, че нарушението не се установява по безспорен и категоричен начин. Разколебана до степен на недоказаност е тезата на административнонаказателното обвинение, че ответникът по касация е навлязъл и преминал на забранителен (червен) сигнал на светофарната уредба, работеща в автоматичен режим. Това е така, тъй като описаните съставомерни признаци на нарушението – навлизането и преминаването на забранителен (червен) сигнал на светофарната уредба, са следствие не на преки възприятия на контролните органи, а на техни предположения. В показанията си актосъставителят – свид. Т., признава, че не е имал видимост към светлинния сигнал на светофарната уредба за посоката на движение на П. – за направо, а само към светофарната уредба за посоката на движение на полицейския служебен автомобил – за ляв завой, която в този момент е светела в зелен, разрешителен сигнал за преминаване. Касае се за предполагаеми обстоятелства, а не за безспорни фактически констатации, каквито законът изисква за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водача на процесното моторно превозно средство. Правоприлагането по принцип, и в частност административнонаказателното такова, не може да почива на предположения. Административните наказания са форма на държавна принуда – репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, по повод неправомерно поведение на определени лица и в тази връзка те не могат да почиват на предположения и неясноти. Действително, в показанията на свидетеля И. също е изразено предположение, че светофарната уредба за посоката на движение на буса, възприета от позицията му на пешеходец за пресичане на процесното кръстовище, не е светела в червен сигнал, но при липса на други доказателства, които да ги оборват, правилно СРС ги е кредитирал с доверие. За да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на сочено за нарушител лице, релевантните за делото факти следва да са несъмнено и категорично установени, като от всички доказателства да може да се направи единствено възможен извод за извършено административно нарушение.

От събраните пред въззивния съд доказателства може да се направи единствено извод, че има вероятност ответникът по касация да е навлязъл и преминал на забранителен (червен) сигнал на светофарната уредба, но съществуващата вероятност не може да обоснове ангажиране на отговорност на посоченото за нарушител лице. В конкретният случай, анализът на гласните доказателства оборва доказателствената сила на редовно съставения АУАН. Нещо повече, поставя под съмнение изобщо наличието на административно нарушение по чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП. В тази връзка, неоснователни са възраженията на касатора, че съдът е кредитирал единствено показанията на жалбоподателя и свидетеля-очевидец, без да вземе предвид тези на полицейските служители. Следва да бъде отбелязано, че обясненията на жалбоподателя, показанията на актосъставителя, който е полицейски служител и показанията на свидетеля-очевидец, са преценени поотделно и в съвкупност с

останалия събран по делото доказателствен материал, в резултат на което правилно СРС е достигнал до извод за недоказаност на нарушението.

Тежестта на доказване в административнонаказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл. 103, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН, които в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това обаче не е така в съдебното производство, в което те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с посочената правна квалификация. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е. служебно) да събира доказателства, когато това се налага за изясняване на действителните факти и обстоятелства по конкретния случай.

Предвид гореизложеното, в рамките на дължимата по силата на чл. 218 АПК проверка, настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визирани в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските:

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за настоящата инстанция, но тъй като такива не са претендирани, не следва да се присъждат. По заявеното с отговора на ответника искане за присъждане на сторените от него съдебни разноски за адвокатско възнаграждение в предходните съдебни производства не е дължимо изрично произнасяне. Същите са му вече присъдени, общо в размер на 550 лв., с обжалваното решение № 3666/12.08.2024 г. по н.а.х.д. № 7913/2024 г. по описа на СРС, НО, 110 състав и с решение № 6938/30.05.2024 г. по к.н.а.х.д. № 1511/2024 г. по описа на АССГ, VII касационен състав.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 3666/12.08.2024 г. по н.а.х.д. № 7913/2024 г. по описа на СРС, НО, 110 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: